

Pastýřský list otce biskupa Tomáše

(Prosím, přečtete věřícím při bohoslužbách 1. ledna 2019)

Sestry a bratři,

po roce Vás opět na Nový rok zdravím a do celého nadcházejícího roku 2019 Vám přeji to samé, co přál již před téměř dvěma tisíciletími apoštol Pavel své efezské církevní obci a co zůstává i v naší době jako přání nanejvýše aktuální.

Slovy svatého Pavla Vám tedy vyprošuji:

„aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil `vnitřní člověk` a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všem bratry a sestrami pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka“ (Ef 3, 16-18)

Jen tehdy totiž, jestliže budeme skutečně zakotveni v lásce a náš život bude naplněn radostí z Boha, protože jsme osobně poznali sílu a krásu života s Ním, jen tehdy můžeme vnitřně naplno přijmout to, k čemu nás naléhavě volá náš papež František svým rozhodnutím: spojit nadcházející rok s obnovou misijního charakteru naší Církve.

Ze své osobní zkušenosti jsem hluboce přesvědčen – a přiznávám to se zahanbením – že my jako spořádaní a zasloužilí katolíci tuto obnovu misijního povědomí opravdu hodně potřebujeme. Myslím, že velké většině z nás se totiž při myšlence na nějakou misii, tedy na hlásání a představování naší víry nevěřícím a mnohdy ještě k tomu k otázkám víry zcela lhostejným spoluobčanům, vybaví pouze buď Svědci Jehovovi, nebo stoupenci hnutí Hare Krišna. A obě tyto představy jsou pro nás z pochopitelných důvodů téměř jednoznačně zcela nepřijatelné: „Takto se přece nemůže chovat normální soudný člověk, vždyť to, co oni dělají, je trapné a působí to na spoustu lidí okolo jako zcela nepřírozené.“

Snad je na tomto postoji značná část pravdy, ale důsledkem pro nás bohužel následně je, že s vaničkou vyléváme i dítě. Pro svůj život a pro naši Církev si totiž ze své zkušenosti s jehovisty a s Hare Krišna jednoznačně – nicméně zcela chybně – odvodíme, že k důstojnému a v našich zemích po staletí zabydlenému katolickému náboženství žádná misie nepatří a k naší vážené osobě už vůbec ne...

To ale vůbec není pravda. Křesťanství je ze své podstaty misijní náboženství, křesťané jsou lidé, kteří by měli toužit se o svoji radost z víry podělit s druhými, nabízet svobodně a bez zábran to, co je pokladem, který našli ukrytý v poli – tedy osobní setkání s živým a dobrým Bohem.

Proto je moc důležité, že nám papež František pro nadcházející rok 2019 důrazně připomíná, jak hluboce se mýlíme, jestliže jsme přesvědčeni, že k nám misijní úsilí nepatří nebo alespoň nemusí patřit. Věta, kterou Ježíš vyslovil před svými učedníky „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium“ je slovem našeho Zmrtvýchvstalého Pána a Spasitele pro každého z nás. Proto jsem také tuto Ježíšovu výzvu zvolil za motto naší diecéze pro tento rok.

Naplnit toto motto znamená tvořivě a zároveň s pokorou i zdravým rozumem hledat cesty a vhodné formy, jak výzvu našeho Mistra máme realizovat právě my. A to teď a tady. Ono totiž dle mého nejhlubšího přesvědčení nelze naordinovat či dokonce nařídit jeden všeobecně použitelný způsob, jak výzvu k misii v naší diecézi realizovat. Požehnaných přístupů a cest bude jistě velké množství a budou se lišit podle našich sil, podle našich rozdílných obdarování či podle konkrétní situace, ve které se teď každý z nás nachází.

K hledání misijních cest si dovoluji Vás, sestry a bratři, kteří nyní posloucháte tento pastýřský list nebo si ho čtete na našich webových stránkách, naléhavě vyzvat právě na začátku roku věnovaného misiím i já, Váš biskup. Velmi bych si přál, aby v letošním roce každá farnost nějakým modlitebním či finančním způsobem podpořila misijní dílo Církve tam, kde se evangelium hlásá lidem, kteří o Kristu ještě neslyšeli. A zároveň také našla odvahu ke konkrétnímu misijnímu kroku ve svém městě či vesnici. Kladu na srdce pastorační radě Vaší farnosti, aby si tyto dva úkoly vzala za své a snažila se získat pro jejich uskutečnění celou farnost.

Možná, že se nám může zdát, že k hlásání radostné zvěsti je třeba nějaká zvláštní kvalifikace, nějaké speciální náboženské znalosti či nějaká odborná příprava. Ale to není pravda. Jediné, co je skutečně a bezpodmínečně třeba je nadšení pro Krista. Srdce, které hoří. Papež František jasně říká, že v naší Církvi musí skončit dělení na údajně dobře připravené a vyškolené kazatele a misionáře na jedné straně a na nedospělé učedníky, kteří chtějí, aby jim to, jak mají myslet či konat, bylo jednoznačně a do důsledku řečeno právě těmi dobře připravenými a vyškolenými na straně druhé. Papež nás všechny vyzývá, abychom se stále znovu a znovu stávali učedníky a zároveň i v té samé chvíli v sobě oživovali Boží pozvání stát se z vlastní zkušenosti víry vyznavači před druhými a misionáři.

Setry a bratři, pojďme to v síle Boží Ducha zkusit, nebojme se! Vstupme do roku 2019 jako učedníci Ježíše Krista, kteří jsou připraveni ve svém okolí misijně působit. Bůh je na naší straně a papež František nám jistě drží palce před Hospodinem, abychom tuto jeho výzvu k misii zbytečně nepromarnili!

Každopádně požehnaný rok 2019!

Váš biskup + Tomáš

V Plzni, dne 14. prosince 2018, č. j. 4252/2018